

Олена РОЗКОЛОТЬКО (БЛИК) – сучасна українська письменниця. Народилася 20 вересня 1996 р. в с. Стріхівці на Хмельниччині, закінчила місцеву ЗОШ–II ст., а згодом Полтавську гімназію № 6. Упродовж 2013–2019 рр. здобувала вищу освіту на факультеті філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Магістр середньої освіти (Українська мова і література), учитель, викладач української мови і літератури.

Пише поезію та прозу з дитинства. 2007 р. дебютувала збіркою віршів і казок «Перший колосок». Друкувалася з літературно-художніми творами й нарисами в періодиці, колективних молодіжних виданнях, має наукові публікації.

Учасниця й дипломантка низки літературних конкурсів, зокрема «Пам'ятати не можна забути» (Полтава, 2012), «Собори душі своїх бережіть» (Полтава, 2013), «Які вони – славні доньки Полтави?» (Полтава, 2015) тощо. Зі своєю другою збіркою віршів та есе «Мить у лабіринті» (2013) стала переможницею (диплом II ступеня) III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту

науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України (секція «Літературна творчість», Київ, 2013).

* * *

Риби, і рухи, і білі мальовані персні...
Золотом литі оправи й дзвінки циферблати...
Люди, човни і дороги, запалені в вересні,
Двері в стіні, і палати, палати, палати...

Йти, мандрувати, спіраллю вкрутитись у мури...
Бігти за Голосом, світла триматися оком...
В цьому театрі і досі – все маски й котурни?!
Але доволі! Поріг. Лабіринт за півкроку.

Блимати, сяяти, пломенем братись, палати...
Вічно горіти – за те, що кортіло з'явиться,
Шати чуттів одягнути і світ зсередини пізнати...
Страшно? Нема вороття. Тільки мить помолитись!..

* * *

Моє майбутнє проступа переді мною.
Що(мого)кроку наближається мета.
І вже минулого – за рогом, за горою –
Не впізнаю в цих непізнаних містах.

Уже відомо, хто зі мною буде
Стрічати разом (коли раптом) Судний день.
...В жури обіймах – вічне й перебуде,
Тривожний сон краде слова з пісень...

А потяг мчить удаль, немов шаленець.
Хатки не мріють, а мигтять, мов тіні.
Страшна краса – у ритмі, танці, веремії!
Давно її я не торкалась оком, серцем...

Я відчуваю мій легенький вітер.
І моє листя шелепоче під ногами.
Усе навколо незбагненно справжнє, рідне...
Я нині вдома. Я на ганку біля брами.

* * *

Упав мій сніг, і запах апельсинний
Іде від нього і товче у шибку.

Спускається додолу вечір синій,
Матуся докладає дров у грубку...

Рипить надворі в батька під ногами,
Скриплять старезні ясени крислаті...
Мого дитинства спогад довгожданий!
Упав мій сніг... і проситься до хати.

* * *

Коли останній промінь сонця поцілує землю,
Прийде свята ніч. Зішле пелену на очі.
Я відчую її вагання. Адже сонце так мліло,
Коли вранці родилося з неї, будило день.

Сумного спокою додадуть зорі.
З ними – просто мовчати...
І в тихому мороці дихати...
Боячись налякати візії ночі – сні.

А зранку сонце знову цілує землю.
І сліпить очі. Так ясно, так чудно...
Не буде тиші – шепотітимуть трави.
А день дасться на добро.

ПОРТРЕТ ОГОЛЕНОЇ

Білі лебеді – вранішнє озеро –
Диво-лінії.

Біле сяйво – і казка, і пастка –
Квітка лілії.

Білі промені – ніжні пальці –
Духмяні роси.

Простирадлами – мов покоси –
Біляві коси.

.....
Десь в глибинах дзвенять джерела,

Нуртують ритми:

На долоні – красі земній –

П'єдестал воздвигнути.

НАРОДЖЕННЯ МІСЯЦЯ

Від воза місяць відпрягають...
Б.-І. Антонич

Бігти до горизонту, навіть якщо він
 Ховається і відверто глузує з тебе!
 (Як передати це? Мерехтінням дерев?
 Ревом авто? Пострілами пульсу?)

Бігти, щоби подовжити час, хвилини
 Щастя зробити фрагментом Вічності!
 (Спокій. Застигла посмішка. Безрух.
 Німотність. Невже це початок кінця?)

І раптом – упасти на коліна перед
 Вечором у серпневій знемозі!
 (Звідкіля взялося це диво? Це колесо
 Золотого Бога? Діжа-планета?)

Зі Стіксу ночі виринув Місяць...

ТАНЦЮЮТЬ ТІНІ...

Танцюють тіні на стіні,
 Немовби спомини про літо:
 О, як багато пережито, –
 Тепер усе б убгати в дні.

Полиця – «Радість і жура»,
 Полиця на «Любов-розлуку»...
 Одна – на щастя, п'ять – на муку.
 ...Шукає нить веретена...

А Мойра все снує й снує...
 «Мандруймо! В'яжеться довіку!
 Ще поки розмах в крилах є,
 Ще поки не вчуваєм віку!...»

Тремтять зітлілі силуети
 У нескінченнім піруеті
 І все шукають соломину,
 Щоб повернутись на хвилину.

КІТ-САМІТНИК

У нього прозоро-скляні очі,
 Немов у ляльки... В них страху немає.
 Він може не спати ціліснічкі ночі:
 Блукати, гуляти, шукати, хоч знає,

Що кіт він, самітник, одним один,
 Й насправді – для щастя нікого не треба.
 Блаженна відрада безлюдних годин
 На даху чи в авто уночі під небом...

Любить лише холодні зорі.
 Хтось скаже, що з ним вони схожі?
 І, певно, відсутністю почуттів?
 Брехня! Бо ж їх море!...

Приховує щось від світу весь час...
 Щовечора – гадаєте? – нова кішка...
 Нікого не любить – це диво для вас?
 І для нього... іноді... трішки...

А все ж ця спустошеність?! Обпікався?!
 Хоч у грудях не камінь, – зарікся:
 Ніколи більше не бути зрадченим!..
 Гірко. Він свій. Кіт-самітник.

ГЛОСА

Диптих

1

О, свідомосте, сповнена чар,
 Смолоскипом гори вдалині,
 Несвідомо, нестримно прав
 Моїм серцем і духом моїм.
 Дай одвічно терпкі слова,
 І ці погляди ніжно-п'яні,
 Цей кульгаво-щасливий стан,
 Щоб лишатись лише на грані...
 Мрії-зорі – близькі і теплі,
 Починання до починань...
 Я готова життя терпнуть
 За солодкий настій зі знань.
 Я готова навік забутись,
 Мов безвільна, лиш дай світла.
 Щоб душа не посміла зігнутись,
 Щоб вона горіла і квітла.

2

О, Небо, дякую за мить!
 За усмішки близьких і дальніх,
 За буйний вітер, що не спить,
 За вечір, ніч, промінчик ранній.
 За зустріч дня, за тихі зорі,
 За радість, сум і навіть муку,
 І за кохання, й за розлуку,
 І за буденне, й неозоре.
 За кожен подих, порух, гомін.
 За те, що знаю й відчуваю.
 За те, чому й ім'я немає,
 За цей святий одвічний спомин.

* * *

Коли гострим лезом по серці –
 Словом.
 Коли пальці тремтять від болю душі
 Голої.

І уже розумієш, що вбити –
себе чи іншого –
«Просто».

У цім світі нелюдо-фантомів-
Зомбі.

...О, летіти до неба, летіти до сонця!
Обпекти собі руки,
мов Ікарові воскові крила.
Навіть впасти на землю – бездиханно,
Згубивши тіло,
А – тримаючи промінь між пальців!..

Давати слово-надію, а потім – нічого.
Приручати маси, мовби гратися
їхньою волею.
Безглуздо, кажете, кидатись
у незбагненну віру?
І зовсім божевільня – змагатися
з долею?..

* * *

Коли вже не тільки букви, але й слова
Починають чорніти, – прозираєш правду:
Ненависть – сильніша за віру, а сперта свобода
Породжує облуду, цинізм, корисливість.

Як писати, коли навіть думки власні обманюють?
Коли всім безпечно, крім тих, кому треба захисту?
Маніпулятор маріонеток – давній, усе той самий:
Мінімум – гривня, а краще – тверда валюта.
Як змовчати про любов?! О, ця любов...
Вона підносить і єдина дає простір.
Вона ще жива... Здається, дихає через раз.
Удихає чи видихає?
Бо ж норми змінюються...

У моєму романі немає рожевих тонів.
Усе каліграфічно, виразно, грамотно.
Синтез добра і зла. Правда одна.
«Життя» – ще не дописаний, звісно...

Вінця-то і я не доведу (вмить
спуститься вечір пізній).
Це зроблять інші. За мене допишуть.
Чи ж я під ним ім'я своє хоч залишу?
Як підписатися? Почерк такий різний.

* * *

Замкніть моє серце за трьома замками.
Я не хочу знатися із людьми.
Вони ранять мою душу
і ганебно псують думки.

Дайте морфію – я вгамую свій біль.
Я хочу стати залізною.

Зайве – почуття, казки про добро...
Бо за це платять відбірним злом.

Остогидло почуватись непотребом.
Так, поліетилен – користуйтеся і викидайте!
Десь догнивати? Та ні, навіщо? –
Притримайте до наступного разу...

МЕНИ БИ ЛІТА

Такий монотонний подих життя.
Застряг у волоссі... запах міста.
Ейфорії нуль у звужених зіницях.
Несказане, незроблене тяжко мучить.

Моє ім'я з чиїхось вуст
Злітає все більш фальшиво.
І вже не відповіді – самі припущення.
Сонливість, смуток, меланхолія.

І вже не хочеться жити далі.
Не в сенсі вмерти. А в сенсі «пауза».
Лишитись в літі на кілька літ...
Десь там удома, де квітнуть маки.

МІЙ МУР – ДУША МОЯ

Мій мур руйнується від дотику вітру, –
Така крихка й ненадійна споруда.
Коли останній уламок падає на землю, –
Іде рясний дощ.

Моя совість чиста перед світом.
Немає сорому дивитись у вічі.
Та часто і дуже часто мене зупиняє
Незбагненна сила чужого єства...

Ми, люди, попридумували мури,
Поховалися за стіни-кам'яниці.
Ненадійні, мінливі, підвладні подиху.
Прочинімо двері – і спасіємось!..

* * *

Я впала в небо – поміж час...
Мене він більше не тривожить.
Крилато думаю про нас,
Про трепет серця – диво Боже.

Яка неправда – «божевільна»...
Весняна, вільна і щаслива!
Життям наповнена по вінця,
До світу, мов струна, чутлива.

Надворі злива дум людських,
І глум, і стид, і суєта.

А в храмі серця гамір стих,
Панує тут Любов свята.

Калейдоскоп омани добрих лиць...
Коловорот із послуг і люб'язностей...
Туман – і повна голова дурниць,
Що не значущі, та приносять радості.

* * *

Чого являєшся мені у сні?..

І. Франко

Твої очі мені часто сняться:
Такі гарні, налиті серпанком...
Мрії хочуть до неба здійнятися,
Але гаснуть клопітливим ранком...

Я раніше не часто загадувала
На майбутнє – коли ще настане...
А тепер: хоч би Доля радувала,
Коли квітка дитинства зів'яне!..

Так боюсь, що назавжди твій погляд,
Відіб'ється у серці моєму:
То зухвалий, то ніжно-стомлений,
І... полине, кудись полине...

Ох, не снись мені більше, не снися!
Хай той спогад летить у минуле,
Я не крикну йому: «Повернися»!
Я воздвигну супроти – мурі!..

* * *

...так хочеться з тобою зустрітись
завтра вранці десь біля дому
несподівано й дуже ніжно
обіймати тебе очима...

...так хочеться з тобою бачитись
з дня у день вечорами в парку
гріти руки в твоїх долонях,
цілувати замерзлі губи...

...так хочеться з тобою прокинутись
десь о п'ятій годині ранку
і відчути що це назавжди
поруч дрімає щастя...

...так хочеться вже тебе дочекатись
із полону часу та простору
вирватися щоб навіки зостатись
в іншому твоєму полоні.

* * *

Так треба літа, щоб нарешті зігритись.
Щоб птахом у небо – і якомога вдаль...
Обпікати шкіру в сонячних променях,
Танути у водах, мов сніг на долоні...

Тоді я буду вдосвіта вставати,
Щоб лиш побачити – сходить сонце...
Тоді я буду лягати пізно,
В багатті ловитиму іскрини дня...

Для цього буде останнє літо.
І перше кохання. І вічна любов.

БУТИ РІКОЮ І ВОДОЮ

Перед кожною людиною постає вибір: залишитися самою, але в повній свободі, або ж віддати своє життя комусь іншому і жити також заради когось. Але ж свобода – це не тільки самотність? Свобода – це щастя! Це те щастя, яке отримуєш від когось. Живеш мрією, і та мрія гріє твою душу, надихає, дає тобі наснагу жити далі. І не боїшся зробити крок уперед, бо знаєш: коли навіть попереду провалля, – тебе підхоплять.

Підтримка і віра – в кожному життєвому герці – і більш нічого. Любов – це гріх, але любов – і рятунок. Це почуття доводить до божевілля, але й оживлює. Це спопеляюче й ніжне сонце... Це повновода річка життя...

Життя – лабіринт усіх лабіринтів. І часто з підступних пасток просто немає виходу. Або ж він є, та до нього самому не дістатися. Без віри. Без молитви. А хто помолиться? Хто помолиться, коли твоя душа заблукає в нетрях голих стін?! Хто зронить сльозу за твоєю долю? Тільки інша душа, яка дихає твоїм повітрям, тільки рідна людина, яка без тебе і сама згине...

Любов наповнює жили розпеченою лавою, і та струмує по всьому тілу, розплавляє розум. Вулканічне серце – рушій твоїх дій. У ньому – дві душі, зв'язані однією ниткою. Ниткою, що повертає з найстрашнішого лабіринту. Саме цей вулкан вибухає від однієї думки про ТВОЮ людину. Саме так ти живеш і дихаєш... Дякуючи чиїсь незрадливій опіці.